

ת"פ 33285/05/14 - מדינת ישראל נגד לביא אבוקסיס

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 33285-05-14 מדינת ישראל נ' אבוקסיס
ת"פ 857-08-12 מדינת ישראל נ' אבוקסיס

לפני	כב' השופט מיכאל קרשן
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	לביא אבוקסיס

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד רינת מזרחי ועו"ד אבי שגב

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד שרון גלסנר

החלטה

בקשת נאשם לביטול הרשעה.

1. הנאשם, לביא אבוקסיס יליד 1989, הודה עוד ביום 8.9.2013 בעובדות כתב האישום בת"פ 857-08-12 בביצוע עבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - "**החוק**"). בהתאם להסכמת הצדדים נרשמה הודאת הנאשם והוא נשלח לשירות המבחן על מנת שיערוך תסקיר בעניינו, שיבחן, בין היתר, את האפשרות להימנע מהרשעתו בדיון.

לפי עובדות כתב האישום בת"פ 857-08-12, ביום 14.1.2012, ליד הבריכה בברקן, היכה הנאשם בגופו של אייל סרדל באמצעות צינור פלסטיק, בעקבות ויכוח בין השניים בענייני עבודה.

2. לאחר שנתקבל תסקיר ראשון בעניינו, צרף הנאשם והודה בעובדות כתב אישום מתוקן בת"פ 33285-05-14 בביצוע עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק, ניסיון תקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א(א) + 25 לחוק, העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק והפרעה לעובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק.

לפי עובדות כתב האישום המתוקן בת"פ 33285-05-14, ביום 9.2.2013 בשעה 21:00 או בסמוך נהג הנאשם

עמוד 1

ברכב מסחרי, ועמו בני משפחתו, בכביש 5 ממזרח למערב עד שהגיע למחסום חוצה שומרון. נוצר עומס במחסום והנאשם החל לצפור ללא הרף ולצעוק לעבר המאבטחים במקום. שני מאבטחים ניגשו לנאשם ובקשו ממנו להזדהות. הנאשם סירב. בהמשך גידף הנאשם את המאבטחים ואיים עליהם כמתואר בכתב האישום המתוקן, ובין היתר אמר לאחד מהם שידקור אותם. רק לאחר בקשות חוזרות נאות הנאשם להזדהות לפני המאבטחים. למקום הוזעקו מאבטחים נוספים והנאשם השתולל, התפרע וניסה להכות את המאבטחים בעודו יושב בתוך הרכב. הנאשם הוזהר כי אם לא יחדל ממעשיו ירוסס בגז פלפל, ולטענתו כך אמנם אירע.

3. בעניינו של הנאשם הוגשו בסופו של דבר ארבעה תסקירים.

מהתסקירים עולה כי הנאשם סיים 12 שנות לימוד עם בגרות חלקית ושרת שירות צבאי מלא. לאחר שחרורו עבד הנאשם בחברה העוסקת בניהול ארכיב ובהמשך בחברה למחזור אורגני. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום והביע חרטה על מעשיו. שירות המבחן העריך כי הנאשם זקוק לטיפול בשליטה בכעסים והמליץ על של"צ בהיקף 80 שעות וצו מבחן למשך שנה, וזאת ללא הרשעה. הדיון נדחה על מנת לאפשר השתלבות הנאשם בטיפול.

לאחר שצורף התיק הנוסף (ת"פ 33285-05-14), והנאשם השתלב בטיפול, המליץ שירות המבחן להגדיל את היקף השל"צ ל-150 שעות. יצוין כי הנאשם לקח אחריות גם על העבירות אותן ביצע בהליך זה והסביר כי פעל שלא כהלכה בנסיבות בהן מיהר להגיע לבית חולים וחווה את התייחסות המאבטח כמזלזלת ותוקפנית.

הובהר כי הנאשם עובד מזה תקופה כנהג בחברה לייצור מערכות לכיבוי אש, העובדת עם גופים ביטחוניים ומעוניינת להמשיך להעסיקו, ועל כן חזר שירות המבחן על המלצתו להימנע מהרשעת הנאשם.

4. ב"כ הנאשם, עו"ד שרון גלסנר, עתרה לקבל את המלצות שירות המבחן. לדברי הסנגורית, באירוע השני הנאשם מיהר לבקר את קרובת משפחתו שגסה בבית החולים ונפטרה יומיים מאוחר יותר. לדבריה הנאשם למד את לקחו וגם רוסס בגז פלפל במהלך האירוע. לנוכח ההליך הטיפולי וחלוף הזמן מעת ביצוע העבירות בקשה, כאמור, ב"כ הנאשם שלא להרשיעו בת"פ 857-08-12 ולבטל את הרשעתו בת"פ 33285-05-14.

ב"כ המאשימה, עו"ד רינת מזרחי, טענה כי הנאשם לא הראה פגיעה קונקרטית בעתידו, ועל כן אין מקום לשקול במקרה זה אי הרשעה. עוד הפנתה התובעת לנסיבות ביצוע העבירות.

הנאשם בדברו האחרון הסביר כי אם יורשע לא יוכל להמשיך ולעבוד במקום עבודתו. הנאשם ציין כי התחתן לאחרונה וקנה דירה.

5. בשתי הזדמנויות שונות, האחת בשנת 2012 והשנייה בשנת 2014, נהג הנאשם באלימות כלפי הזולת. בפעם הראשונה הכה באמצעות צינור פלסטיק בגופו של עמית לעבודה. בפעם השנייה התעמת עם מאבטחים במחסום. בשתי הפעמים השתמש הנאשם באלימות לאחר שחש כי האחר מזלזל בו.

6. כעולה מן התסקירים שהוגשו בעניינו, הנאשם הפנים את העובדה כי יש לו בעיה בתחום השליטה בכעסים, ומחודשי הקיץ של שנת 2014 משולב הוא בטיפול בחסות שירות המבחן. הנאשם מתמיד בטיפול ונתרם ממנו.

7. על המסגרת הנורמטיבית להפעלת שיקול הדעת השיפוטי בכל הקשור לבקשת נאשם בגיר להימנע מהרשעתו, עמד בית המשפט העליון, בין היתר, בע"פ 9893/06 **אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.2007), פסקאות 8-11:

"החלופה העונשית של הימנעות מהרשעה, תוך הטלת צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, מהווה, ביסודה, חריג לכלל הרחב הנטוע בתורת הענישה לפיו, מקום שהוכחה אשמתו של אדם, יש להרשיעו בדין. הרשעתו של מי שעבר עבירה פלילית, היא פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית, והיא מהווה חוליה טבעית הנגזרת מהוכחת האשמה הפלילית. הרשעת נאשם בעקבות הוכחת אשמתו מממשת את תכלית ההליך הפלילי, ומשלימה את שלביו השונים; היא מגשימה את ערך השוויון בין נאשמים בהליך הפלילי, ומונעת הפליה בדרך החלתו (ע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ' דני קליין (טרם פורסם); ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלונים, פד"י נד(3) 685, 687; ע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' שמש, פד"י נ(3) 682, 684). על תכליתה של ההרשעה הפלילית במסגרת ההליך הפלילי עמדתי בפרשת קליין, (שם) (פסקה 76):

"ההרשעה הפלילית של נאשם שאשמתו הוכחה ותוצאותיה, הן מרכיב חיוני בהליך הפלילי; הן נועדו למצות את תכליותיו המגוונות: להעביר מסר של רתעת היחיד והרבים, ולשוות למעשה העבירה תווית של מעשה פסול בעיני החברה, שגמול עונשי בצידו. חברה המבקשת להפעיל את ההליך הפלילי בדרך אפקטיבית, שוויונית והוגנת, תתקשה להשלים עם גישה שיפוטית הפוטר נאשמים, חדשות לבקרים, מהרשעה פלילית, אף שאחריותם הפלילית הוכחה. שהרי ההרשעה היא הביטוי השיפוטי לאחריות הפלילית שהוכחה, ובלעדיה נותרת קביעת האחריות הפלילית חסרה את החוליה האחרונה, המוסיפה לה את המשמעות המשפטית הנורמטיבית הנדרשת."

(ראו גם רע"פ 1666/05 סטבסקי נ' מדינת ישראל, תק-על 2005(1) 3871; ע"פ 7211/04 מדינת ישראל נ' פלונים, תק-על 2006(1) 3685).

9. חרף הכלל האמור, המשפט מניח, כי במורכבות החיים האנושיים על תפוכותיהם, בהשתקפותם בהליך הפלילי, עשויים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלת העקרון העונשי הרחב, המחייב הרשעה פלילית בעקבות הוכחת אשמה. במצבים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי,

נתון בידי בית המשפט הכח להחליט כי, חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדין. בהכרעה בענין זה -

"נדרש איזון שיקולים, המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם. בראייה כוללת נשקל, מן הצד האחד, הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין, כדי להשיג בכך, בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במישנה תוקף, ככל שחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט ולציבור מביצועה גוברים.

כנגד השיקול הציבורי, נשקל עניינו של הפרט הנאשם, ובמסגרת זו נבחנים נתונים שונים הנוגעים אליו, וביניהם - טיב העבירה אותה עבר וחומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו, והנזק הצפוי לו מן ההרשעה. באשר לנאשמים בגירים, במאזן השיקולים האמור, גובר בדרך כלל השיקול הציבורי, ורק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר, תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך של הרשעת העבריין".

(ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פד"י נד(3) 685).

(ראו גם ע"פ 7211/04 מדינת ישראל נ' פלוני, תק-על 2006(1), 3685; ע"פ 3301/06 ביטי נ' מדינת ישראל, תק-על 2006(4) 1000; ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פד"י נב(3) 337; ע"פ 8903/05 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2006(2) 2631; רע' 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל, תק-על 85(3) 737).

10. מקום שבנסיבות מיוחדות וחריגות עלול להיווצר יחס בלתי סביר באורח קיצוני בין חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי הכללי לבין עוצמת הפגיעה בנאשם הצפויה מההרשעה, עשויה לקום הצדקה לעשות שימוש בסמכות השיפוטית של אי הרשעה. לצורך כך, יש להתחשב, מן הצד האחד, במשמעותה של העבירה שנעברה מבחינת השלכתה על הנורמות החברתיות, והמסר הציבורי המתחייב מהן; יש להתחשב בזהותו של עובר העבירה ובמעמדו בציבור, ולבחון באיזו מידה זהותו משפיעה על עוצמת הפגיעה שנגרמה מהעבירה על המערכת הציבורית; יש לשקול במבט רחב גם את השפעת אי ההרשעה על ההליך הפלילי בכללותו, ואת המסר החברתי שאי הרשעה עלול לאצור בחובו בנסיבות הענין הספציפי.

11. מנגד, יש לתת את הדעת לנאשם האינדיבידואלי, לנסיבותיו האישיות המיוחדות, ולהשפעת ההרשעה על חייו, ועל סיכויי שיקומו; יש לקחת בחשבון נסיבות אישיות שונות - גיל, עבר פלילי קודם, ונתונים שונים הקשורים למצבו האישי והבריאותי. יש לבחון את השפעת ההרשעה על עיסוקו המקצועי של הנאשם, ועל מצבו הכלכלי והמשפחתי. בסופו של יום, ניצבת השאלה בכל עוצמתה - האם, בנסיבות המיוחדות של הענין, השיקול האינדיבידואלי, על היבטיו השונים, גובר על השיקול הציבורי-מערכתי הכללי, באופן שהגם שהנאשם ביצע את העבירה בה הואשם, סובלת הנורמה החברתית הכללית את אי הרשעתו בדין."

8. הנני סבור כי בנסיבות המיוחדות של הענין, גובר השיקול האינדיבידואלי, על היבטיו השונים, על השיקול הציבורי הכללי.

9. נסיבות ביצוע העבירות על ידי הנאשם אינן קלות מאוד, אך אין גם להפריז בחומרתן. הנאשם נהג אמנם באופן לא שקול ופוגעני אך בסופו של דבר מעשיו לא גרמו לנזק לאיש. לפיכך אני קובע כי העבירות שביצע הנאשם, בנסיבותיהן, אינן מן הסוג שמונע מראש לשקול אפשרות להימנע מהרשעה.

10. הנאשם שלפניי פעל לאורך השנים באופן נורמטיבי. הוא נרתם באופן מלא לטיפול בכל הקשור בשליטה בכעסיו. הרשעתו של הנאשם בפלילים עלולה לפגוע ביכולתו להתפרנס, ודאי במקום עבודתו הנוכחי המצדיק מגע עם גורמי ביטחון.

11. אשר על כן החלטתי להימנע מלהרשיע את הנאשם בעבירה מושא ת"פ 857-08-12 ולבטל את הרשעתו בעבירות מושא ת"פ 33285-05-14.

במקביל אני מחייב את הנאשם במבחן בן שנה שתנאי לו המשך הטיפול בשליטה בכעסים ובשל"צ בהיקף 150 שעות, בהתאם לתוכנית שגיבש שירות המבחן. הזהרתי את הנאשם כי אם לא ימלא אחר הוראות קצין המבחן ולא יבצע את השל"צ - ניתן יהיה להשיבו לבית המשפט, להרשיעו ולגזור את עונשו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתנה היום, ג' אדר תשע"ה, 22 פברואר 2015, במעמד הנוכחים.